

Deres Majestæt,
Deres Kongelige Højhed,
Hr. Minister,
Excellenser,
Ærede Gæster,

TV 2 er ikke bare et fjernsyn.

TV 2 er ikke bare et nyt fjernsyn.

TV 2 er et nyt dansk fjernsyn.

Det er det, der er sagen.

Fra den 1. oktober i år har mennesker her i landet, som ønsker at se et fjernsyn rodfæstet i det danske samfunds vilkår og traditioner,

et fjernsyn forankret i de tankesæt, der karakteriserer vor løbende debat,

et fjernsyn næret af de billeder i sindet, der er kommet til udtryk i digtningen, billedkunsterne og musikken, som den er skabt her i landet under årtusinders frugtbar vekselvirkning med verden uden for de danske grænser,

et fjernsyn båret af det sprog, som er vort og ingen andres,

et fjernsyn skabt i den modsætningsfylde, vi kalder frisind med et uoversætteligt vidnesbyrd om det danske sprogs rigdom,

et frisind, der altid, når det vil være sig sit begreb bekendt, er andet og mere end frisind blandt ligesindede,

et fjernsyn, der har paradoksets spænding, ironiens snert, men også den glade, befriende latter i den danske humor,

et fjernsyn, der ikke overser inspirationen i de danske landskaber, den danske naturs skønhed,

siden den 1. oktober har mennesker her i landet, som ønsker at se et dansk fjernsyn haft to muligheder for at gøre det, TV 2 og Danmarks Radio.

Det er det nye i situationen, valgmuligheden.

I årevis har man efterlyst fjernsynets valgmulighed.

Som et håb, et ønske, et krav.

Nu er ønsket opfyldt, og så begynder man at lave vrøvl også over det.

Selvfølgelig laver man vrøvl, det gør man jo her i landet. Det hører med til danskheden.

Snævertsynet er os ingenlunde fremmed.

Selvfølgelig skal man lave vrøvl, hvis man ikke har gennemtænkt, hvad valget indebærer.

Det indebærer, at den, der vil være med til selv at bestemme, den, der vælger, vælger til eller vælger fra.

Den, der vælger, får noget mod at opgive noget andet.

Det nytter ikke noget at tro, man kan slippe uden om valget og få både i pose og i sæk.

Det afgørende nye i den danske fjernsynssituation er, at vi alle sammen skal lære at benytte os af vor valgmulighed.

Det kan være svært at vænne sig til, sværere åbenbart, end mange havde forestillet sig.

Vil man fra nu af se en udsendelse i TV 2, kan man ikke samtidig se en udsendelse i Danmarks Radio.

Man må vælge.

Ellers skulle man jo have lagt de to danske fjernsynskanalers udsendelser i forlængelse af hinanden.

Så havde man selvfølgelig fået mulighed for at følge det hele, men til gengæld ingen søvn, for døgnet har nu engang ikke flere timer, end det har.

Ingen går ind for så tåbelig en programlægning.

Men så tag da konsekvensen af det, og lad være med at gøre vrøvl over valgets nødvendighed,

Det gælder også nyhedsudsendelsernes placering.

Danmarks Radio har valgt at lægge TV-Avisen kl. 19.30.

Vi kan godt forstå, Danmarks Radio aldrig har gjort alvor af deres mangeårige planer om at lægge TV-Avisen kl. 21.

For nyhederne skal sendes, når nyhederne er der.

De skal ikke sendes, før nyhedsbilledet er komplet, og de skal ikke gemmes til senere brug.

Nyhederne skal sendes, når nyhederne er der.

Vi har set, og vi har hørt varslerne om den politiske storm, der er ved at trække op over nyhedsudsendelsernes sammenfald.

Vi lader ikke hånt om sådanne tilkendegivelser, men vi er beslut-

tet på at ride stormen af, for vi har ikke hørt eller set argumenter, der skulle gøre det rimeligt at ændre kurs.

Vi er besluttet på at lave vore nyheder anderledes end det, vi som seere her i landet hidtil er blevet præsenteret for.

Det er et redaktionelt valg, og vi håber at få det respekteret.

Vi vil lægge vægten på at fortælle, hvad der sker, og hvordan det sker, før vi kommenterer, analyserer og giver baggrunden for det, der foregår herhjemme og ude i verden.

Det er en prioritering, vi foretager.

Vi vil give seerne de videnselementer, de har krav på at få, for at de selv uafhængigt af os kan danne sig en mening om tingene.

Vi vil modvirke tendensen, fristelsen til at blive et mediepræsteskab, hvis ord blot skal stå til troende.

Derfor må vi insistere på at bringe vore nyheder på det tidspunkt, hvor det faktuelle nyhedsstof, kendsgerningerne, dominerer.

Og ikke på et senere tidspunkt, hvor det supplerende nyhedsstof, meningerne dominerer.

Vi vil også gerne bringe vore nyheder i sammenhæng med de regionale udsendelser.

Hvad går der iøvrigt tabt ved dette sammenfald af nyhedsudsendelserne, som har gjort os kontroversielle fra starten?

Hvad taber samfundet ved det? Hvad taber borgerne?

Det betyder jo, at de, der vil orienteres om tingenes tilstand, om forhold og begivenheder ude og hjemme, på en dansk-rodfæstet fjernsynskanal, bliver det, allesammen, i tiden fra kl. 19.30 til

kl. 20.00

Der er ikke noget, der stjæler opmærksomheden fra nyhedsformidlingens halve time. Ingen underholdning, ingen distraktion.

"Kun" nyheder, oplysning, information. Fra TV 2 eller fra Danmarks Radio.

Er det nødvendigvis til skade for samfundet, til skade for borgerne?

Borgerne har jo krav på at blive informeret, ret til at blive informeret, men i et demokrati så sandelig også pligt til at lade sig informere.

Nu drejer det hele sig ikke om nyhederne i TV 2, langt fra.

I hovedparten af vore udsendelser, i fiktion og i fakta, skal vi gavne og fornøje, udvide bevidstheden, fremme oplevelsen.

Vi er Folketinget taknemmelig for den rummelighed, der er lagt i lovens formulering af de grundlæggende principper for programvirksomheden.

Det er godt for os, at vi har fået at vide, at vi ufravigeligt skal lave udsendelser af kvalitet.

Vi skal ikke møde udfordringen fra kabel- og satellit-TV på deres betingelser, ud fra deres forudsætninger.

Vi skal som Danmarks Radio honorere en alsidighedsforpligtelse og sørge for mangfoldigheden i programudbuddet.

Det er i spændingsfeltet mellem de tre grundbegreber, kvalitet, alsidighed og mangfoldighed, programmerne skal skabes.

For den, der alene ville tjene mangfoldigheden, ville kun alt for

ofte komme til at forsynde sig imod kvalitetskravet.

Den, der alene ville koncentrere sig om alsidigheden, ville for let komme til at negligere variationen og jævne vejen for ensidigheden.

Og den, der alene ville satse på kvaliteten i alsidighedens selektive udbud, ville hurtigt måtte sande, hvor svært, det er at fange kvaliteten ind, medmindre man har en mangfoldighed at tage af.

Vi har endnu en dimension af afgørende betydning, de regionale udsendelser i TV 2s regi.

Danmarks Radio gjorde pionérrarbejdet, med regionalradioerne og Provinsafdelingen.

Ikke for ingenting groede TV Syd ud af Danmarks Radio for at blive TV 2-virksomhedens første regionale station.

Adskillige af vore medarbejdere er kommet fra det regionale pionérrarbejde, og det bliver en stor dag i TV 2s historie, den dag, vi vinder en Prix d'Italia med et regionalt produceret program.

Vi vedkender os heldækningsforpligtelsen indbefattet regionerne.

Vi véd også, hvad den kommer til at koste, i kroner og ører.

Vi har sagt fra starten, at vi skal gøre os fortjent til flere penge, før vi beder om dem.

Det står vi ved.

Til gengæld kan vi se af den offentlige debat, at det er nødvendigt for os at minde om, at vi kun i meget begrænset omfang er betalt af statslige midler.

Kun de 154 kr. om året i licensindtægt fra hver enkelt husstand

er statsligt tilskud til TV 2, og det er først fra i forgårs, fra den 1. oktober, at vi har kunnet føre disse midler til indtægt.

Resten, langt størsteparten af vore penge, skal vi tjene selv gennem det uafhængige reklameselskab, der virker parallelt med TV 2.

Alle pengene til opbygningen af TV 2 er lånt, på statsgaranterede lån, men altså lån, der skal betales tilbage af os og forrentes af os. Det er ikke skatteydernes penge, der er brugt til opbygningen af TV 2.

Vi kom i luften til tiden. Vi begyndte udsendelserne den 1. oktober, som vi hele tiden har sagt det.

Det var et løfte til seerne, og vi holdt det. Vi vil være troværdige.

Det er for så vidt seerne uvedkommende, hvor meget slid der gik forud. Det er resultaterne, der tæller, udsendelserne.

Fra og med den 1. oktober er opbygningsfasens fantastiske arbejdsindsats historie.

Det vil ikke længere være den, man taler om. Nu bliver det udsendelserne, der kommer til at præge debatten, udsendelserne og de, der laver dem.

Derfor er det i dag, inden den relative anonymitet sænker sig over opbygningsfasens pionérer til fordel for dem, der kommer på skærmen,

derfor er det i dag, jeg vil takke alle medarbejdere offentligt for en arbejdsvilje og arbejdsevne langt ud over, hvad man kan honorere i kroner og ører,

derfor er det i dag, at jeg blandt cheferne, der har ledet og

inspireret forarbejdet, vil fremhæve TV 2s tekniske chef O. B. Larsen, der har forestået indkøb og installation af TV 2s tekniske udstyr og samtidig varetaget TV 2s interesser under det enorme ombygningsarbejde i Odense og København. Ingen enkeltperson har større andel i, at TV 2 kom i luften til tiden, end O. B. Larsen.

Jeg har også en tak, en tak uden grænser, for den række videre ind i fremtiden, en tak til lovgiverne, der besluttede sig for TV 2, til ministeren, der så, at tiden var inde, og som slog politisk til, og til bestyrelsen, der betroede os den opgave, vi har løst første del af, og som vi fortsætter arbejdet på at løse, den opgave, der giver os så meget arbejde og så megen arbejdsglæde. Jeg vil takke dem, der tegnede og byggede dette TV-hus. Jeg vil takke vore leverandører af programmer. Forventninger i massevis er blevet indfriet.

Deres Majestæt,
Deres Kongelige Højhed,
Hr. Minister,
Excellenser,
Kære Gæster her på TV 2 og ved skærmene ude i landet.

TV 2 er kulturkamp i bedste forstand.

Det er en del af formålet med TV 2, at vi skal bidrage til at mindske meningskonformismen, den meningskonformisme, der har været at finde til venstre siden 1968, men som også stikker i øjnene i dag til højre, i indvandrerspørgsmålet.

TV 2 bidrager til flerheden af holdninger i det danske mediebillede.

Vi vil eksempelvis søge at skabe større lighed i dækningen af den private sektor set i forhold til den offentlige sektor.

Den offentlige sektor bliver sjældent overset, men det gør den private sektor til gengæld alt for ofte.

TV 2 er kulturkamp.

Vi har et dansk sprog at forsvare, ikke blot mod fremmedsproget grænse-TV eller fremmedsproget satellit-TV.

Vi har også et dansk sprog at forsvare imod indre forfald og direkte misbrug.

TV 2 er kulturkamp.

Vi har en forpligtelse til at mobilisere de ressourcer, vi hver for sig véd, findes overalt i landet, men som hidtil er blevet negligeret til fordel for Tordenskjolds soldater i mediernes verden.

Monopolbruddet er en folkesag, vi ikke må svigte.

TV 2 er kommet, kommet for at blive.

Vi hedder TV 2, ikke fordi vi betragter os som sekundære.

Nej, vi hedder TV 2, fordi vi - som Antenne 2 i Frankrig og Zweites Deutsche Fernsehen i Vesttyskland - har vilje til at være Second to None.